ନର ଓ ମୟୂର

ହସ୍ତୀ ଉପରେ ବସିଥିଲେ ନରବର
ଚିତ୍ରମୟ ପରିଚ୍ଛଦେ ମଣ୍ଡି କଳେବର ।
ଶିଖରୀ ଶିଖରେ ରହି ଶିଖୀ ତାହା ଚାହିଁ,
ସହି ନ ପାରିଲା ତାଙ୍କ କୃତ୍ରିମ ବଡ଼ାଇ ।

କେକାରବେ ଡାକଦେଲା ବିସ୍ତାରି ସ୍ୱପୁଚ୍ଛ,
ନୁହ ନୃପ ମୋ ସମାନ ରମ୍ୟ ଅବା ଉଚ୍ଚ ।
ଦେଖ ମୋତେ, ମୋହଠାରୁ ଅଟ କେଡ଼େ ଖର୍ବ
କି ଘେନି ନିଜକୁ ଉଚ୍ଚ ମଣି କର ଗର୍ବ ।

ମୋର ପୁଚ୍ଛ ସଙ୍ଗେ ଯଦି କରିବ ତୁଳନା,
ନିଶ୍ଚୟ ମଣିବ ନିଜ ବେଶକୁ ଅଲଣା ।
ତୁମ୍ଭେ ବା ବୋଲିବ ଅଛି ମାନବର ଜ୍ଞାନ,
ପକ୍ଷୀଜାତି ହେବ କାହିଁ ମାନବ ସମାନ ?

ଭେକର ବିକଟ ରବେ ନଥାଏ ମୋ କର୍ଣ୍ଣ,
ନାଚୁଥାଏ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱେ ଶୁଣି ଜଳଦ ଗର୍ଜନ ।
ନୀଚର କୁବାଣୀ ସହି ଉଚ୍ଚର ଭର୍ତ୍ସନା,
ହିତ ମଣି କର କି ହେ ଉଚ୍ଚର ଅର୍ଚ୍ଚନା ?

ଭୟଙ୍କର ବିଷଧର କରେଁ ଗର୍ଭସାତ,
ନାଶ କି ଜିଘାଂସା ହେଲେ ତୁମ୍ଭ ହୃଦେ ଜାତ ?
ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ଦରଶନେ ବଢ଼େ ମୋ ଆନନ୍ଦ,
ପରଶିରୀ ହୁଅଇ କି ତୁମ୍ଭ ପ୍ରୀତିପ୍ରଦ ?

ପର୍ବତେ ମୋ ଯେଉଁ ସୁଖ ସେ ସୁଖଭୂମିରେ,
ସମ ସୁଖୀ ଥାଅ କି ହେ ପ୍ରାସାଦେ କୁଟୀରେ ?